

Na soudobou vážnou hudbu je v dnešní době nahlíženo jako na okrajový fenomén, který většinová společnost nijak nereflektuje. Hudební život masově ovládají produkty nonartifciální hudby, které jsou řízeny tržním mechanismem nabídky a poptávky. Tato situace způsobuje, že vážná hudba jako taková, společně s moderním jazzem a alternativními hudebními žánry, stojí sama o sobě v pozadí povědomí hudební veřejnosti. Soudobá hudba pak představuje v oblasti vážné hudby další pomezí.

Skladatelé v dnešní době komponují z vlastních vnitřních potřeb spíše pro sebe a pro budoucnost než pro své bezprostřední okolí. Nové kompozice nevznikají z tlaku sociální poptávky, ale z vnitřního přesvědčení skladatele.

Velké symfonické, oratorní či operní partitury nemají v dnešní koncertní praxi příliš šancí na provedení, pokud se nejedná o konkrétní objednávku určitého tělesa. Těmito znaky je značně zrelativizován vztah skladatele a nové tvorby směrem k posluchačům, neboť nové vznikající skladby, pokud se je podaří provést, nacházejí pouze omezený okruh recipientů.

Právě izolovanost a omezenost možnosti zprítomnovat novou tvorbu ohrožuje soudobou hudební tvorivost nejvíce. Není divu, že si skladatelé pomáhají vlastními silami. Po roce 1989 začínají zakládat vlastní komorní soubory, kde svou tvorbu mohou prezentovat a konfrontovat s díly ostatních, domácích i zahraničních skladatelů.

Zacíná se tím tvořit specifická interpretační základna, která si buduje v duchu vlastních názorových stanovisek jedinečný repertoár a tím přispívá k seznamování s nejnovějšími hudebními proudy.

Není tím samozřejmě vyřešen vztah skladatele a poslucháče, ke kterému má hudba směřovat, neboť soudobá hudba stojí na okraji vážné hudby. Nicméně tyto aktivity vytváří tvůrčí prostředí mezi skladateli a interprety a dokazují, že soudobá hudba je dnes stále živá.